

אלענד אנק על פרשת השבוע

פרק במדבר תשע"ז

© כל הזכויות שמורות למלול. אין לקרוא בומן והטפילה וקריה"ת.

בס"ד, בכל ענייני הגילון ניתן לפנות לדוא"ל: g.agedank@gmail.com

הmanın היה מטבח ע"י פתקאות, כאשר בתחילת כתבו את שמותיהם של כל ישראל, שש מאות ושלשה אלף חמש מאות ומאות במספר, על פתקאות. את כל הפתקאות שמו בקובוסא גודלה ומנוו מאת מספר. כל מי שאינו עושה את עצמו כמדבר, הפקר, אינו יכול לknoot את החכמה והتورה". נמצא, איפוא, שהעונה ושפנות הרוח הינה תנאי בסיסי לknoot התורה, ואכן בכל מקום שבו מצאנו תורה – מצאנו גם את מידת העונה.

בunnyין זהה מסופר, כאשר הגיע ה"חוזן איש" צ"ל למינסק ביום ארבעות, כבר

הLER שמו לפניו בכוונה עליה מה יהודים שבדרו, אלומ לא הכל הכירו את מראה פניו.

עליה בבית המדרש ונTEL גמריא לעין בה, וכיוון שהגיאו לומדי השיעור ונזכרנו

לגמריא, פנה אליו המשם, והוציאו מידיו את הספר והוא פטריך

לומר תהילים, אנו זוקרים עתה למרא כד' לילמוד בה!

בל' אמר הניד ה"חוזן איש" את ראו' את הסכמה.

למחרת, כאשר הגיע ה"חוזן איש" להתפלל בבית המדרש, רצה המשם לכבודו

ישעהו בן שמריהו יוסף, הביט בו השם שכמבר מבולבל בעינוי – האם אין זה

שם של האבך שכולםECHIM בוכבב ובהתפעלות?

רגע אחד חלף עד שחרורה למוחו ההבנה כי אכן כך הוא... והוא האברך – והוא

נаг לפיו בזולול כה גודל...

בקול בוכים פנה אל ה"חוזן איש" וביקש מהילה, אך ה"חוזן איש" השיב לו

בשלו: "על מה עלי למחול? הן צדיק מר בכל דבריו – לומדי השיעור הקבוע

ישנה זכות קדימה לעין בגמוא, והיהודים אכן צדיק לומר תהילים..."

(ומתוך האור)

שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשוחתם לבית אבותם במספר שמות כל

ונר לגללם (א, ב)

הא דלא נאמר גם בשבט לי לגלגולותם, נראה מושם דאיתא אביעא בגמריא

מי שיש לו שני ראשיים על איזה מהם מניח תפילין, והגמריא אומרת שאחד שיש

לו שני ראשיים לא יכול להוציא יותר מ"ב" חדש, כי הוא טויפה, וטרפה אינו חי.

ובזה יובן, שהרי שבת לי שהיה מספר מבן חדש, ואם היה שם ילד עם שני

ראשים יכול עדין לחיות ואם ימננו את הגולגולות א"כ ימננו אותו כשנים, לטויפה הרוי

נאמר לגולגולותם ורק נמננו לפוגם. אבל ישראל שנמננו מבן עשרים, לטויפה הרוי

אינו חי וא"א שימצא בבן עשרים ב' ראים ולך נאמר לגולגולותם.

(תפארת יונתן)

אללה הפקדים אשר פקד משה ואהרן ונשייאי ישראל וגוי: והוא כל פקיד בני

ישראל בית אבותם מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל: והוא כל

הפקידים שמאות אלף ושלשת אלפיים וחמש מאות וחמשים: (א, מד-מה-מו)

יש להבין דכופל ומשלש ב', פוקדים זה אלה הפקדים והיו כל

פקידי בני ישראל וכו', והוא כל הפקידים וכו', ועיי בפניהם יפות. והנ"ל, הנה הרמב"ן

נתן ג' טעמים שהיו נפקדים עתה לידע מספר כולם. א' כדי שייבאו לפני אדון כל

הנביים ואיש קדוש ה' יודיעו עליהם לעליהם רחמים לפניה. ב' לאשר צרכם

ואחרון את ענייהם לעליהם לטבה ובקשו לעליהם רחמים לפניה. ג' לאשר צרכם

ליידע מי ראוי לצאת למלחמה, דרך המלך שפוקד חילתו בעת צאתו למלחמה.

ג' להודיע חסדי ה' שבשבועים נפש ירדן אבותיהם למצרים ועתה הם כחול הים

לrob, אלו דבריו זל.

יל' כי טעםם אלו מפורשים בקרוא ונתן טעם למה מנאם. ואמר אלה

הפקדים, והוא הטעם לפקד אותם, א' אשר פקד משה ואהרן ונשייאי ישראל, ושה

להם זכות ע"ז זה. ב' ויהי כל פקיד ב' וכו', כל יצא צבא בישראל, שהיה צריך

ליידע מי ראוי לצאת למלחמה, דרך המלך שפוקד חילתו בעת צאתו למלחמה.

ג' להודיע חסדי ה' שבשבועים נפש ירדן אבותיהם למצרים ועתה הם כחול הים

ול rob, אלו דבריו זל.

(כתב ספר)

בני נפתלי תולדות למשוחתם לבית אבותם (א, מ)

כתב ה"בעל הטורים": "בכל און אומר 'לבני' לבד מנפתלי שהוא אורם 'בני', לפי

שבשבט נפתלי היי בנות יותר מבנים. וכך רמז בברכת נפתלי – 'אליה שלוחה

הניתן' (בראשית מט, כא) ראשית תיבות אש"ה.

הנ"צ' ב' בירישו "העמק דבר" מביא בשם חמיו, רבינו איצ'לה מוואלז'ין, בנו

של רב חיים מוואלז'ין, בשם הא"י הקדוש הסבר נפלא על סדר מנינים של בני

ישראל. לפיו יובן הטעם שכותב בשפט נפתלי "בני" ולא "לבני":

שוא נגיד שם הוי"ה כמו זו.

בנ"ה ברכינו בח' (במדבר ב' יח) כתוב דמצינו גבי הגדלים שככל דgal שהוא אמצעי

במבחןיו יש בו שם א-ל, שהוא מניה אוטם. שאצל יששכר שהיה האמצעי

במזרחה, היה נתנאל. לשמעון שהיה אמצעי בדורום, הוא שלומיאל. ומהנה שהיה

אמצעי במערב, היה גמליאל. ולאשר שהיה אמצעי בצפון, היה פג'יאל. וכן כו'

מצינו שמספרם של כל האמצעיים יחד לפי הסדר עליה כ' שהוא כס' שם הו"ה

ואת מס' ה' שהוא אמצעי במחנה שני ואת מס' ח' שהוא אמצעי במחנה ראשון

שלישי ואת המס' י"א שהוא אמצעי במחנה רביעי הרי כולם ייחד עולים לט' כ'

שהוא נגיד שם הוי"ה כמו זו.

והוסף ע"ז גבר"ד ירושלים מון בעל מנהת יצחק צ"ל דאיתא בירושלמי (סוכה פ"ה ה"ז עפ"י פ' הפניה שמה), דכשנסעו בני ישראל במדבר היה הסדר פיתויים. מי שהשתתף בבניית פיתום ורומסס קיבל משכורת נאה מפארעה. כתוב שכשתקעו נסע דול א', ובתרעה דול האמצעי, ובתקעה השניה דגל ג'. נמצא בוגרמא כי פרעה תלה על צוארו לבנה של זהב להראות את החיבה שלו לעבודה דע"י התרעואה נסעו הדגים האמצניים שם ה' בהם כל זהב מרומו בפסוק וכו'. העם יצא, לא חשבו הרובה והתחילו לעובוד הרוח מקארצם גושן. הם עזבו את תהילים (ט, טז) אשר העם יודיע תרואה שבעת אשר מושמעין את ה"תרועה" אז גושן בערמת שכיר עבדה ופרנסת.

אבל, שבט לוי לא עזבו את בניי היישבה בפרט ואת הארץ גושן בכלל, כי (כרם חמד, הובא באש"ל צדיקים) נשאו לעסוק בתורה. אתם מבינים? וכך, רק שבט לוי שלא עזב את המקום, היה לא שייעבוד מצרים.

פקד את בני לוי לבית אבותם למשחחים כל זכר מבן חדש ומעלה תפדקם (ג, טו) כאשר פרעה הבין שישב לוי לא בא לעובדה, ולהכרחים - אין כו', הוציא רם מגיל עשרים, מאייך גיסא, לא הוכשו בני לוי לעובדה אלא החל מגיל שלושים שנה - בשונה מישראל שנחשה מוגיל עשרים לפחות כל דבריו. רק מגיל עשרים, מאייך גיסא, שאצל בני לוי שכל חшибותם היא מלחמת יהודים לבול ה"שולן ומשביב", שאצל בני נון אין זה תליין ביגיעתו העצמית, משא"כ אצל בני קל חיל חי שבל חшибותם היא מלחמת עבודתם העצמית, א"א למנותם אלא מגיל בן עשרים. מאייך גיסא, מי שיש לנו יהוס יש עליו יותר תביעה שכן אין ראוי לעובדה אלא מגיל שלושים שנה. (על התורה)

והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני קל חי (הਪטרת במדבר) תיבת "במקומות" צrica ביאור, (והמפזרים ביאורו שפירשו "תחת" אשר יאמר להם וכו') ונראה דיש לפרש עפ' המבואר ביום דפ"ז דהועשה תשובה מהאהבה זו دونות נעשו לו מוכוות והנה הא קרא מيري אלעטיד לא בא לאחר שיישעו תשובה יקרבת הקב"ה באחבה, ויתפרק הטיב והז' במקומות אשר יאמר להם לא עמי פ"ז באתון המעשים עצמן שחוטו אשר מלחמתם יאמיר להם לא עמי אתם באוטן המשיר רב Aiilo: נבוא ונשאל איך באמת מכאן ואילך חי שבט לוי במאית שנה?

שאליה זו שואלים חז"ל, ומשיבים, מספרים דבר פלא - כי כל משפחה פרטית שקיבלה מzon וכף מבית המלכות, היהה מפרישה כסף או מזון, נשלח מרחבי הארץ מצרים לארכץ גושן ונמסר לשפט לוי - והפרשה זו נשכה בכל משך ימי הגלות הקשה במצרים!!!

הבה ונובנו כמה גבורוי כה היו בני ישראל באורה התקופה בת מאות שנים, לא רק שלא התאנו לכאן בשפט לוי שאים זדים ממוקם בארכץ גושן, בשעה שככל האחרים משועבדים באכוויות, אלא שפרסו מלחמים ושלחו לארכץ גושן, וכמה אוכלם הם כבר קיבלו מפרעה בשנים שאח"כ, והרי פרעה הרשע נתן אוכל בזמנים רק כדי שידקה להם לח' לעבד לו בפרק, ועם זאת הילכו מפitem הדל - לארכץ גושן בכבוד ובדרך (משל י' כ"ד) כי שביע פול צדיק וקס ופירשו בספריו ראים דקאי על נפילות במדרגת עובדות השית' שתה"ח נופל וחוזר ומתחזק וכן חזר חלילה, ואנמנם אין זה באדם פשות שכל עבודתו ליזדים באחבה ויראה ולעבדו לבב של הוא באצדיקים שמשתדרים להתקרב ליזדים באחבה ויראה ולעבדו לבב שלם שהמה יש להם עליות וירידות כ"א לפ' מדרגתנו, ואנמנם גם בשעת נפילתו הוא משכמו ולמעלה גבוה מפשוט העם, אבל לגבי דידי נפילת היא.

ולכארה כל הנפילות הללו אינם אלא צורות צורות ולמה נבראו, אבל באמת יש מהנפילות הללו ריווח עצם כי האדם בטבעו עפ' שבענייני ממוני ושאר תאות לא ידע שבעה כי מי שיש לו מנה ורזה מאיתים וכו' מ"מ בענייני הרוחניות הוא בטבעו בגדר "שמחה בחולקו", וכל זמן שראה חלקו מותקים בידו, איןנו להוט לתופסות קדושה, ובמשך הזמן תוכל ח"ז להתחperf כל עבודתו למצות אנשי מלומדה, אבל כשנופל וראה שגם מה שכברזכה מתערער ונשמט מיד, על זה הוא יוצא בקנותה להציג את עצמו מניפול, ומתווך והשתדרות להציג מה שכבר זכה הרו מתעלה יותר וירידות, ובאמת עצם ההשתדרות עצמו היא עבודה קדושה וחושבה לפני המקום כ"ה שהרי הוא עסוק בעבודתו יתרך שם, ואפיו אילו היא מצבוי קר כל ימי חייו זה הוא תכליתו בעולמו, וכש"כ שבאמת לא עלול היא מצבוי כהה כי סוף סוף זוכה לסייעת דשמיה ויהה לו Ur לעבודתו ית' שבל אדי דחיפות תוכפות שע"י נפילות.

ונמצא שהנפילות הללו ירידיה זו צורך עליה הוא. (וакן יש בזה סכנה גדולה כי ריבים נפלו ונשאו שבורים וצריך לבקש רחמים ריבים להנצל מהן) ומ"מ כחוור ומתחזק עלולות תמיד במעלות הקודש שיש תועלות רב בהנפילות הללו. (כל הדברים הנ"ל מבוארים בספרים הקדושים ואני לא כמותיק מש"כ ספרי יאחים). ועפ"ז יל' פ' הפסוק הנ"ל: שבמקומות אשר יאמר להם לא עמי, הינו הנפילות שעל ידים מתרחק ומתקרר לפ' שעה בעבודתו יתרך, בזה עצמו יאמיר להם בני קל חי שהן עצמן מהה סבה להתקרכות וככ"ל.

באותם ימים הגרמנים הביאו אitem לניישטאט כאף פועלם, (שנלקחו בכח מעריל'באו). אוטם פועלם הוגלו לנישטאט כדי להעמיד פסי רכבת בכל הארץ. הגרמנים הכניסו אותם למנהמת צהרים ולילה (כחמות) בין מחיצותם מעבר וכשבערתי שם בלילו כמו יהודים ייאש שמים, שמענו אותם צעוקים מערבי' המהיצות "אחים, רחמו עליינו! לא נותנים לנו אוכל כל, ואנו מותים מערבי' הוקולות פילחו את לבנו.

מיד התגינסו יחד, משלהת של אנשים נכבדים נסענו לשור הכללה שבעיר והתלוננו: "איך מבאים פועלם ולא מאיכלים אותם?" דמעות عمדו בעינינו כאשר דברנו איתנו. הוא החיזיר לנו תשובה: "אינני אשם כי מראש הוודיע לי למליבאו שישלחו רק חמץ מאות פועלים, ובאמת הכתני להם מזון, אך הם שלחו כפליים כאף פועלם, ואך אשיג להם אוכל". הושיק ואמר בקוריות אוצרות: "אצלינו הכל במסטר וסדר ומיליאן אין שום עזה להוציא אותם, אכך, כפי ששמעתם אותם, אפשר הדבר שבקרובם הם ימות ברעב".

יצאנו ממעונו בכаб בבר. מבון שנחתי בצד את עניין הישבה שלנו בקעולם, וביחד עם חתנו של הרב צ"ל, עברנו מבית לבין ופשטו בקעונו לחם בשבי הפעלים. הוי ברשותינו שקים ריקים, ואנשי העיר הכניסו לחם בטור השה כדי לזרוק מעבר לגדותם שם במחנה. וכורעת את הרוגע שעמדו בפתח אחד הבתים מצאנו בו דירה קטנה ודלה, אשר הורה עם לדיים קטנים. היא הרואה לנו חותכת לחם אחת - שעמדה על הארון בצד המטבח ואמרה בקול "יורר אין לי בית. אין" ואנו נטלה סכין וחותכה את החתיכה לשניים ומירה לזרוק את החצי בשק. עד כך גודלו, נדיות הלב, ועדינות הנפש", אשרי העם!

בתחילת הארץ י' יצחק צ"ל דאיתא בירושלמי (סוכה פ"ה ה"ז עפ"י פ' הפניה שמה), דכשנסעו בני ישראל במדבר היה הסדר פיתויים. מי שהשתתף בבניית פיתום ורומסס קיבל משכורת נאה מפארעה. כתוב שכשתקעו נסע דול א', ובתרעה דול האמצעי, ובתקעה השניה דגל ג'. נמצא בוגרמא כי פרעה תלה על צוארו לבנה של זהב להראות את החיבה שלו לעובדה דע"י התרעואה נסעו הדגים האמצניים שם ה' בהם כל זהב מרומו בפסוק וכו'. העם יצא, לא חשבו הרובה והתחילו לעובוד הרוח מקארצם גושן. הם עזבו את תהילים (ט, טז) אשר העם יודיע תרואה שבעת אשר מושמעין את ה"תרועה" אז גושן בערמת שכיר עבדה ופרנסת.

אבל, שבט לוי לא עזבו את בניי היישבה בפרט ואת הארץ גושן בכלל, כי (כרם חמד, הובא באש"ל צדיקים) נשאו לעסוק בתורה. אתם מבינים? וכך, רק שבט לוי שלא עזב את המקום, היה לא שייעבוד מצרים.

אצל בני לוי אמרה התורה לפקדם מבן חדש ומעלה תפדקם (ג, טו) כאשר פרעה הבין שישב לוי לא בא לעובדה, ולהכרחים - אין כו', הוציא רק מגיל עשרים, מאייך גיסא, לא הוכשו בני לוי לעובדה אלא חיל מגיל שלושים שנה - בשונה מישראל שנחשה מוגיל עשרים לפחות כל דבריו. רק מגיל עשרים, מאייך גיסא, שאצל בני לוי שכל חшибותם היא מלחמת יהודים לבול ה"שולן ומשביב", שכן אין זה תליין ביגיעתו העצמית, משא"כ אצל בני קל חיל חי שבל חшибותם היא מלחמת עבודתם העצמית, א"א למנותם אלא מגיל בן עשרים. מאייך גיסא, מי שיש לנו יהוס יש עליו יותר תביעה שכן אין ראוי לעובדה אלא מגיל שלושים שנה. (על התורה)

תיבת "במקומות" צrica ביאור, (והמפזרים ביאורו שפירשו "תחת" אשר יאמר להם וכו') ונראה דיש לפרש עפ' המבואר ביום דפ"ז דהועשה תשובה מהאהבה זו دونות נעשו לו מוכוות והנה הא קרא מيري אלעטיד לא בא לאחר שיישעו תשובה יקרבת הקב"ה באחבה, ויתפרק הטיב והז' במקומות אשר יאמר להם לא עמי פ"ז באתון המעשים עצמן שחוטו אשר מלחמתם יאמיר להם לא עמי אתם באוטן המשיר רב Aiilo: נבוא ונשאל איך באמת מכאן ואילך חי שבט לוי במאית שנה?

תיבות "במקומות" צrica ביאור, (והמפזרים ביאורו שפירשו "תחת" אשר יאמר להם וכו') ונראה דיש לפרש עפ' המבואר ביום דפ"ז דהועשה תשובה מהאהבה זו دونות נעשו לו מוכוות והנה הא קרא מيري אלעטיד לא בא לאחר שיישעו תשובה יקרבת הקב"ה באחבה, ויתפרק הטיב והז' במקומות אשר יאמר להם לא עמי פ"ז באתון המעשים עצמן שחוטו אשר מלחמתם יאמיר להם לא עמי אתם באוטן המשיר רב Aiilo: נבוא ונשאל איך באמת מכאן ואילך חי שבט לוי במאית שנה?

ולכארה כל הנפילות הללו אינם אלא צורות צורות ולמה נבראו, אבל באמת יש מהנפילות הללו ריווח עצם כי האדם בטבעו עפ' שבענייני ממוני ושאר תאות לא ידע שבעה כי מי שיש לו מנה ורזה מאיתים וכו' מ"מ בענייני הרוחניות הוא בטבעו בגדר "שמחה בחולקו", וכל זמן שראה חלקו מותקים בידו, איןנו להוט לתופסות קדושה, ובמשך הזמן תוכל ח"ז להתחperf כל עבודתו למצות אנשי מלומדה, אבל כשנופל וראה שגם מה שכברזכה מתערער ונשמט מיד, על זה הוא יוצא בקנותה להציג את עצמו מניפול, ומתווך והשתדרות להציג מה שכבר זכה הרו מתעלה יותר וירידות, ובאמת עצם ההשתדרות עצמו היא עבודה קדושה וחושבה לפני המקום כ"ה שהרי הוא עסוק בעבודתו יתרך שם, ואפיו אילו היא מצבוי קר כל ימי חייו זה הוא תכליתו בעולמו, וכש"כ שבאמת לא עלול היא מצבוי כהה כי סוף סוף זוכה לסייעת דשמיה ויהה לו Ur לעבודתו ית' שבל אדי דחיפות תוכפות שע"י נפילות.

ונמצא שהנפילות הללו ירידיה זו צורך עליה הוא. (וакן יש בזה סכנה גדולה כי ריבים נפלו ונשאו שבורים וצריך לבקש רחמים ריבים להנצל מהן) ומ"מ כחוור ומתחזק ומתחזק עלולות תמיד במעלות הקודש שיש תועלות רב בהנפילות הללו. (כל הדברים הנ"ל מבוארים בספרים הקדושים ואני לא כמותיק מש"כ ספרי יאחים). ועפ"ז יל' פ' הפסוק הנ"ל: שבמקומות אשר יאמר להם לא עמי, הינו הנפילות שעל ידים מתרחק ומתקרר לפ' שעה בעבודתו יתרך, בזה עצמו יאמיר להם בני קל חי שהן עצמן מהה סבה להתקרכות וככ"ל.

כג מאוצרות המגידים כג

מי הם דור הולכי המדבר? - רבי שלום שבדרין צ"ל
ר' אליהו לאפיאן אמר לנו דבר עמוק, נפלא.

כידוע בשעה שפרעה לקח את שרה אמרו רצאה לחתון עימה, כתוב לה כתובתה את ארץ גושן כך כתוב בח"ל, ולכן לימים, כאשר ר' עם ישראל נכידה ירדו למצרים, התישבו בארץ גושן.

הקב"ה הוכח ינוד בימי של אברהם ע"ה מקום מובלט מטופחת מצרים, שטה ענק למוגרים בעבותות אדם צדיק, הינו שורה אמן ע"ה, כדי שייהיה לבניו בהיותם במצבים מוקודש. לכן יוסוף ע"ה שידע את הסוד, בחר את ארץ גושן. מה שיוסף אמר רצונו בארץ גושן כי ארץ מקונה היא ר' רך תירוץ, כי הטעים האמתי מושום שגושן התקדשה בשעה שריה קיללה עלייה בעלות טומאת מצרים לא שלטה שם!

בא ר' אלוי והוסיף שמכאן הסוד שבני לוי לא השתבעדו, כל השנים שעם ישראל התגלו במצרים, ובci לוי לא שקוו במ"ט שער טומאה, ר' אליהו הקדים וסייע: הרי אתם יודעים ש"זעיבידו מצרים את בני ישראל בפרק" ה' הינו - "בפה ור": להוציא את היהודים מארץ גושן ולהשתבעדו בהם, לא הייתה להם יכולת, כי החזק לא מנע מהיהודים להשתגור בגושן, הם הוציאו אותן מארם החוצה בערבה.

אני רוצה להסביר כמה شيء, אבל במציאות אני מצליח ללמידה יותר מכמה שורות ביום. והדבר מציק לי מאוד.

הקונצטראַטְהָתִיקִים בְּמִדֵּנָה מְרוֹחָקָה.

הת"ח השיב לו בדברים מאלפיים ומוחדים במינם, בהיזכרו שהשגחה פרטית הוזמן לו לקרואו בלילה הקודם כתבה מסוימת, שיש בה תשובה לשאלתו של הנ"ל. כי בוגר רב יש לאב כאשר בניו אציג נפש, בעל רגש רחמים ווגמלי חסדים

בכתביה היא מסופר על אחד המנחים והמלחינים האגדלים בעולם שחי לפני כמה עשרות שנים. מנצח זה, טוסקניני שמו, היה מפורסם מאד בכל רחבי תבל, ונחשב למנצח הגדול שלווה את התזמורות המבוcharות באירופה ובאמריקה. איש זה המת בגיל 95, ובשנותיו האחרונות היה מגע אליו סופר מיוחד לכתוב את קורות חייו. פעם, כאשר הגע אליו הספר, אמר לו טוסקניני "שיווים אין לי אפשרות לשבת אתך על חוכרנות".

הוא הסביר את סיורו בך שאחת התזמורות היהודיות ערכת ממש עצשו konzert גדול במדינה מרוחקת, ולצורך זה היא התאמנה אצלם בשער חדשניים ארוכים.

מנaily התזמורות שלחו לי כרטיס טישה, אבל מפת גיל המבוגר אני מנווע מלוטס למדינה ההיא. ברם, כיוון שהוא חשוב לי לשמע את הביצועים של התזמורות, אני מתכוון לעשות זאת באמצעות התקשורת.

כשהם יתחלו לנוגן, אתחבר אליהם באמצעות התקשרות ואזין לביצועים המוסיקליים, אמר טוסקניני לסופר. אם תשב בשקט ולא תשאל שאלות, תוכן

שבת ידי בית האונה לקונצרט, הויל...

וכך היה. הספר יש והבט במנצח המפורסם, ותיעד את צורת האזנו

וביצועו התזמורתי. לימים תאר הספר ויכתוב שהאדון היה מרוחק כלו ליגנים

שהושמעו באוזניו באמצעות התקשרות, כולל קשוב, בודק ובחן כל תו, כל

קניתיש...

כאשר הסתיימה הופעה, החמייא הספר לטוסקניני וחילק לו שבחים מרווחים

באומרו של פ' צורת האונה שלו ורואים שמדובר במנצח גדול, העומד מאחורי

הניגונים הללו.

אבל, המנצח החמץ פנים.

כן, הכל היה טוב ויפה, אבל הצעירתי מאד לשם שבמוקם 14 הכנרים

שאימנתני, היו שם רק 13. חבל, חבל מאד...

התשובה מההמלה

הספר מתראר את הצחוקים שעלו בלבו למול 'דמיונות' של המנצח, הטוען שהצלחה להציג בחשומו של נמר אחד... שהרי איך אפשר לשים לב לכך באמצעותו קו התקשרות וודע עם אוזוניים של קשיש שעבר מזמן את גיל ה-90.

הרי זה פשוט לא ניתן!

למרות, ממשיך הספר בתיאורי, החלטתי בכל זאת לבדוק את המידע שהעביר לי המנצח... לאחר סבב טלפונים מייגע הגעני למספר הטלפון של האדם שהוא אחראי על המופע המוסיקלי, ולאחר שהציג את עצמי שאלתית אותו האם יכול לומר לי כמה כנירים היו אמרורים להופיע בקונצרט שנערך אתמול.

תמתי על הקו ואסתכל ברשימה השמית של, בקש האדון.

המתנתי על הקו, מספר הספר, ובתווך דקה הגיעת התשובה: 14 כנרים.

וכמה הופיעו בפועל? - המשתק לשאל. ושוב חיפושים בדפים...

אני רואה שהופיעו רק 13... אחד הכנרים נקרא לא יכול היה להציגו... הינו היהודי המומם. הנחתי את השיפורות במקומה, והלכתי מיד לבתו של טוסקניני. אדוני המכבד, אמרתי לו, אני חייב להתנצל בפניך. אכן זדקתי. בדקתי מה שאמרתי לי, ונדהמתי לשמעו שאכן נמר אחד היה חסר. אני מצטער שצחktי עיל...

אבל, המשתקתי, אני רוצה שתסביר לי איך... איך הצלחת לגלות את זה...

הຮשות שחשרים תויום

טוסקניני הרים את עיניו וננתן בי מבט חזיר. בוא תבין, אמר. הרי בדור שלמרות שכל הכנרים מנגנים את אותו הלחן, לא כתבתי תויום אחדים לכל 14 הכנרים, שהרי אם כן אני זוק לכולם... די היה באחד או בשניים, וכל היותר בשלשה או באربעה. לכל אחד ואחד מהכנים יש רשימת תויומים שהוא יחוית ריק לו, כזו שנכתבה במיוחד עבורו. כל תו שנכתב בשינוי קטן או בתוספת קניתיש, מהתו המופיע אצל האחים.

ואז - כאשר כל הכנרים עולים אל הבמה ומנגנים יחדיו, נוצרת סימפוניהsplah, יצירה של ממש, המורכבת משילובם של כל התויומים!

והנה, במשך הופעה הבחנתי שהחדרים לי תויום מסוימים ביצירה הלמידי החקמים, והחלitos למדוד מגיל רך, גורמים להקב"ה נחת רוח בילדותם. בידע הרב שהצלחתם לצבור בשנות הלימוד המורבות, בהבנה הגדולה שיש לכם בעת הלימוד, בבקיאות ובחירות שרכשתם במשך שנים - על ידי כל הדברים הללו היכנס גורמים נחת רוח לאלו.

אבל אני?... הרי הלימוד של איינו חשוב... ובכלל, הרי מצליח ללמידה

בקוší רך כמה שורות בזודות ביום, ומה כבר יכול לצאת מזה... הדבר מטריד את מנוחתי, ומה אוכל לעשות כדי להעתוד? - שאל בעל התשובה, ופרץ בכி נסער. ואם לא די בכך, המשיך לספר ברגשה, פנימספר שבועות נודע לי שאני חולה במחלה קשה, והרופאים קצבו לי זמן קצר עד שהכל יגמר, רוח'ל, בתקופה זו

זה נבין את מה שאמורת הגמ' על הפסוק "כבד את השם מהונך" ואמרו (בפסיקתא רביה כה) "אל תקרי מהונך, אלא מה שחייב לך" כדי שימלא אסימון לעתיד לבוא" הירוש. כאשר מציב קשה, הפרסה מעיטה ואות חוסך את הפרסה מגורנן ונונן לאחריך, ניכר - טוב ברך ועדינות הנפש של העם היהודי - יש בזה כבוד הש"ת" (אל תקרי מהונך - הוא ועشيرות, אלא מה שחייב לך) - אפילו מטה פרט לאב אשר בניו אציג נפש, בעל רגש רחמים וגומלי חסדים

בדרך זו יוכל בני ישראל את הד' בימים מוקדם - במצרים. בני אברהם יצחק

ויעקב (הש��יים בטומאה) לא אמרו "מי הם מוקדים - במצרים בעלי שם,

שילכו לחפש אוכל בלבד". האמת כי יהודים בכל הדורות דחקו מפת לחם ועש

עםיה חסד לאחרים - ובפרט עם בני התורה. "כבד את הד' מה שחייב לך" ואבינו

מתפאר בנו "ננים אתם להשם אלוקיכם".

"זכרון", ספר ר' אליהו, פעם אחת כאשר האلطער מלובודה היה בנסעה ברכבת מקובנה לקעלם. ישוב עימו בקרון קבוצת יהודים בעלי שם, שהכיר אותו, וידעו כי הוא מנהיג ישבה גודלה בסלבודקה - שמנתה אז שלוש מאות בחרים. הם דיברו בקהל בכונונה שהוא "שמע", פתחו את פיותיהם בזולול - ובגאנן משפל בכל מיני משפטים. בין הדברים, מה שאני זכר עת, הם אמרו, כביכול לעצם: 'מושביכם שם בהיכל הישיבה מאות חזקים, ואנחנו, כן אנחנו, צרים לעצם,...' מושביכם שם בהיכל הישיבה מאות חזקים, ואנחנו, כן אנחנו, שידע כי הישיבה הם יסוד האומה בכל העולם - בפולין ברוסיה בlittle, בארץות המערב ואמריקה, הסתובב ואמר להם: 'למה אתם תמהים כל כך דока על זו, ואניכם תמהים על עמל, כיצד בראחים השודת שברשותכם שעדרים סוסים עובדים בשבייל, שכילם... אין להם אוכל ובאים לקחת מאיינו כסף...'. האלטער שידע כי הישיבה הם יסוד האומה בכל העולם - בפולין ברוסיה בlittle, בארץות המערב ואמריקה, הסתובב ואמר להם: 'למה אתם תמהים כל העולם כלו לא נברא אלא בשבייל והאדם וחוץ' ואמורים מיici זה כל האדם' כל העולם כלו לא נברא אלא בשבייל וזה. העולם נברא - למצוותך'. האלטער שידע כי ישיבת תורה?!". הם שתו, מי ידעת מה חשבו.

בקיצור, דור המדבר! דור המדבר יוציא מצרים! למדנו היום כמה גודלים היו דור יוצאי מצרים, שעוד לפני שקיבלו את התורה והודיעו לא ניסים ונפלאות כי עידין לא קרענו לפניהם את הים ולא עמדו ורגיהם לחתת מאיינו! הכרזת בתר עני ושייעוד וכו' גם אז הייתה להם גודלות וגורות רוח שלא חטו על רענון בינם וכל איש ואשה משפחה ושבת נתנו את חלקם לשבעת לי היושבים בארץ גושן ועוסקים בתורה. "אשר העם שככה לי"

אכן, לא להנין וכיה אותו דור היהות" דורי דעה - דור מקבלי התורה". אין לתאר את גודלות אותו דור בתוחמים נספים. ובאמת בזוהר הקדוש מצינו דברי רב'

שמעון בר יוחאי - דור צוה לא היה ולא היה עד ביאת גואל צדק! בידיעה זו, יש לנו מעט, את האפרשות, להתחיל ללמידה חומש במדבר. על מסעותיהם של דור דעה שהלכו ארבעים שנה במדבר הנורא. שנדע מעת מ羅ממותו אותו דור. (להגיד)

שאו את ראש כל עדת בני ישראל (א' ב')

רש"י בפסקוק הקודם אומר: 'מתוך חיקת פניו, מונה אותם כל שעוד'. הגראם פינישטינן צ"ל מבאר את פסקונו ואומר, שבכוננות התורה 'שאו את ראש' וכו', מונחת הבנה שלכל אחד מעם ישראל תפקיד משלו, לפ' תוכנותיו ולפי כישורייו, רוק בצוירפו של כל אחד ואחד אל הכלל, נגע ליל' עדת בני ישראל, דהינו אל השילומיות של עם ישראל. לכן ציווה הש"ת למןות כל איש ואיש, למדנו את חשיבותו של כל יהודי המצטרף אל הכלל, כאשר שיילוב התוכנות והמידות של כולם, יוצר הרמוניות ברביה. מושלםת ברביה.

דבריו של הגראם פינישטינן יובנו היטב באמצעות הקטע דלהל. מעשה במרבי תורה השוב שנקנס לבית המדרש במקום מגוריו ומצוא יהודי היושב ליד הגמרא ומתאמץ להבין את הסוגיה שלפנויו, ופנוי נפולות. הרשות חובה לgesht אלין, ולשאול מדורנו פול פניו, ולעודו בмедиית האפשר. מספר הת"ח. ואכן, האיש היה במצב רווח לא טוב, ושפרק את מר שיחיו לפניו.

אני חזרתי בתשובה לפני מהה שנים, ספר לתק"ח, ומואז אני מנשה להדביק את הפער' שיש לי ללמידה תורה, וללמידה ככל יכולות. אבל, אני מצליח בכר.

לאחרונה, הוא ממשיך, מטרידה אותי המחברה, שאתם - שגדלתם על ברכי תלמידי החקמים, והחלitos למדוד מגיל רך, גורמים להקב"ה נחת רוח בילדותם. בידע הרב שהצלחתם לצבור בשנות הלימוד המורבות, בהבנה הגדולה שיש לכם בעת הלימוד, בבקיאות ובחירות שרכשתם במשך שנים - על ידי כל הדברים הללו היכנס גורמים נחת רוח לאלו.

אבל אני?... הרי הלימוד של איינו חשוב... ובכלל, הרי מצליח ללמידה

בquoší רך כמה שורות בזודות ביום, ומה כבר יכול לצאת מזה... הדבר מטריד את

מנוחתי, ומה אוכל לעשות כדי להעתוד? - שאל בעל התשובה, ופרץ בכி נסער.

ואם לא די בכך, המשיך לספר ברגשה, פנימספר שבועות נודע לי שאני חולה

